

таиха страшенъ пламъкъ въ очитѣ си, но пакъ повлѣкоха рала изъ нивитѣ на кадията . . .

Възседналъ своя охраненъ атъ, Алилъ ага обикаляше изкласилитѣ жита. Слънцето припичаше, милваше загорялото му лице и разпалваше младата му кръвь. Отъ близкия синуръ му кимаше метличина, синя като очитѣ на младото момиче.

— Ехъ, хубавъ е тоя свѣтъ, Аллахъ!

Но въ този мигъ две брадясали лица изникнаха отъ близката нива. Конятъ се подплаши, рипна високо и свали ездача, който тежко тупна въ житата. По-бързо отъ свѣткавица, брадясалитѣ мжже се втурнаха къмъ него съ вдигнати ятагани. Алилъ ага не гъкна, остави се като дете въ ржцетѣ имъ. Тѣ му извиха ржцетѣ, вързаха ги, и го подкараха като теле напредъ си . . .

—

На връхъ хамбарлъка, хайдушкото гнѣздо на Димитъръ Калъчлията, гори буенъ огънь. Блѣсъкътъ на огъня освѣтява суровитѣ лица на хайдутитѣ. Пленениятъ кадия, седналъ малко отстрана, трепери, безъ да му е студено. Пищи нощна сова и нейниятъ зловещъ гласъ шиба тишината на горската пустота, отъ дветѣ страни на тѣсната горска поляна. Въ дълбокитѣ долове, бумтятъ двата ржава на

Ана дере. А скалистиятъ носъ на Хамбарлъка плува въ лунното млѣко на пролѣтната нощъ.

— Е-е-е, Алилъ ага, получи ли ми хабера, дето ти го бѣхъ пратилъ по моя вѣренъ човѣкъ?

— Получихъ го. Правете какво ще правите съ мене, щомъ като нѣмате милость . . .

— А-а-а, милость ли искашъ ти, който носишъ камъкъ въ сърдцето си? Не е страшно, Алилъ ага, една хайдушка ржченица само. Казахъ вече, а думата на Калъчли Димитъръ назадъ не се връща. Петре, надуй гайдата!

— Гайдата изписка като мъниче въ мечешкитѣ лапи на хайдутина, но веднага се съвзе и зачупи кръшна ржченица.

— Хайде, Алилъ ага, стѣгай се! Изуй еминиитѣ. Ха така. Смъкни и чорапитѣ. Ржченица е това, не е лигаво маане. Чевръсто трѣбва да се тропа. Почвай, какво се почесвашъ!

Алилъ ага се изправи цѣлъ червенъ отъ срамъ, и затѣпа тромаво, като мечка.

— Не така, Алилъ ага, поситно и по-чевръсто. И-ха! хо-па! заплѣска ржце войводата. Турчинътъ спрѣ задъханъ.

— Не можешъ ли? Не е лесно, Алилъ ага, да се играе хайдушка ржченица, затова трѣбваше порано да мислишъ. Почвай!

Агата затѣпа пакъ на едно мѣ-